

Altı Kıta Altı Zirve

çabasını dojolara koşarak, benden hiç yoksa on yaş daha genç judokalara karşı tatamde vermekteydim. Vücutum hala bana itaat ediyor, arada bir aksasa da sonunda istediğimi bana verebiliyordu.

Bir süre kendimi akademik olarak geliştirmeye çabalamış, sonunda piyasada uzman danışman olarak kendime yer bulmuştum. Dağlarda dolaşmak, büyük duvarlarda geceleme, bisikletimle kilometrelerce açılıp günlerce uzaklara yol almak isteyen bedenim, kariyer ve gelecek kaygısı ile bilincimin emrindeydi artık. Şizofrenik bir yaşam tarzı sürecekti, bir şirketten diğerine ofis ofis dolaşacaktım.

Ama hayal etme yeteneğim hala yerli yerindeydi. Bir gün, yazılımları geliştirdiğimiz laboratuvarında gözüm daha önce pek üstünde durmadığım bir dünya haritasına takıldı. Nereden geldiye bu harita arkamdaki duvara asılmıştı. Avrupa ve Asya solda, Pasifik Okyanusu ortada ve Amerika kıtası sağdaydı. O sıralar Washington'daydım –

gidip gelip haritanın önünde parmağımı sağda Washington'dan başlayan bir yay çizerek Bering Boğazı üzerinden ta İzmir'e varacak şekilde sürerek, kendi kendime insan gücüyle "eve yolculuk" fikrini kabullenmeye çalıştım.

Erden ERUÇ

Uzunca bir zamandır dağların hayalini kurup bilgisayar başında ofise kitlenmiştim. Gününbirlik ufak bir kaya çıkışı için eğer şehir dışına çıkabiliysem kendimi şanslı hisseder haldeydim. Kariyerimi teknolojiye bağlamıştım; her üç ayda bir çıkan yeni bir ürünü öğrenip, danışmanlık dünyasında kendimi kabul ettirebilmem için gerekli sertifikaları yenilemekten gına gelmişti. Artık yazılımları önümüze süren şirketlere güvenim sarsılmış, her seferinde böyle sil baştan bizi oradan oraya sürüklemelerinden gocunmaya başlamıştım.

Problem çözmek hoşuma gidiyordu. Müşterilerimin verimli çalışabilmelerine yönelik verdiğim her çaba sonuçta hem bana gurur veriyor, hem de maddi yönden beni tatmin ediyordu. Ancak içimde doldurulamayan büyük bir boşluk hissediyordum. Sanki dünyada var oluş sebebim bu değildi...

Ta liseden beri sporla aktif olarak ilgilenmiş, güreşten küreğe, disk atmadan 3000 metre engelli koşuya, judodan maratona kadar bir çok spora girmiş çıkmıştım. Fiziki yeteneklerim vasatın üstündeydi. Otuz küsur yaşımda hala judoda bir kuşak daha yukarı çıkmanın

Bir süre sonra bu fikir yerleşti ve "acaba" demeye başladım. Sene 1997'ydi...

Bu konu ile araştırmalar yapıp gerekli konsoloslukları dolaştım, sponsorlara bunu satmaya çalıştım. Konsolosluklar ne gün varacağımla istiyor, başvurduğum olası sponsorlar ise herhalde "bu da kim?" diye kafalarını kaşıyorlardı. Çevremde böylesi bir serüveni hayata geçirmiş kimse yoktu ve bilgilerimi kitaplardan edinmem gerekiyordu. Çabalarım sırasında Göran Kropp tarafından yazılmış "Ultimate High" kitabını buldum. Göran Stockholm'dan bisikletle yola çıkıp, Nepal-Çin sınırındaki Everest dağına insan gücü ile varıp, dağı solo çıktuktan sonra yine bisikletle geri dönmüştü. Bisikletin arkasında dağda gereken bütün malzemesi bir römorkta yüklüydü. Hem dağcı hem de uzun mesafe kat etmiş olması nedeni ile bu kitap beni çok etkilemiş, illaki Göran'a ulaşmanın yollarını bulmam için beni teşvik etmişti.

Neden sonra 1999'da Seattle'a taşındım. Aynı yılın sonbaharında yine ofiste çabalarırken Victoria Murden adında bir bayan kürekçinin Kanarya Adaları'ndan

Karayip Adaları'na doğru yaptığı Atlantik geçişini duymuştum. Uydu telefonu aracılığı ile iletildiği mesajları internet üzerinden sürekli izler olmuştum. Sonunda geçişi tamamlayabilen ilk bayan kürekçi olacaktı. Tori'nin Seattle'daki ofisinde internetten okuduğum başarısı bir anda benim serüveni de "insan gücü ile dünya turu" olarak pekiştirdi. Artık vardığımda Türkiye'de durmayacak, devam edip Portekiz'e vardıktan sonra Atlantik geçişini de yapıp Amerika'ya dönecektim.

2001 yazında Göran gezisi ile ilgili bir dia gösterisi sunmak için Seattle'a geldi. American Alpine Club bu gösterinin sponsoru, ben de aynı kulübün Cascade bölümünün görevlisi idim. Seyirciler salona girmeden Göran'la epey bir sohbet etme fırsatı edindik ve o günden sonra teması sürdürdük. 2003 Ocak ayında Colorado'daki Ouray Buz Festivalinde karşılaştık ve bana artık Seattle civarına yerleşeceğini, beraber tırmanabileceğimizi söyledi. Eylül sonunda Seattle'ın doğusunda kalan Vantage yakınlarında beraber bir kaya çıkışı sırasında Göran'ı kaybettim*.

Bu tecrübe beni epey sarsacak ve sanki sancak düşmüş, elime tutuşturulmuş hissine kapılacaktım.

Artık oyalanmanın zamanı geçmişti; hayatın kısa olduğuna, hayallerin gerçekleştirilmesi gerektiğine kanaat getirmiştım.

Kasımda Göran'ın Stockholm'deki cenaze töreninden dönerken uçakta bir kağıt parçası üzerine dünya haritasını çizdim ve eski rotamı üzerinde işaretledim. Aklımda uğrayacağım altı kıtanın her birindeki en yüksek zirveye insan gücü ile ulaşip, kendi dünya turu hayalimi gerçekleştirmenin yanında, zirveleri de Göran'a adamak vardı. Bu çabayı ben yoldayken aynı benim Tori'yi izlediğim gibi okullardaki çocukların da izlemesini istiyordum. Daha hayal etmekten çekinmedikleri erken yaşlarında onlara ulaşmak, "bakın dünyada görülecek o kadar çok şey var ki," demek geçiyordu içimden. Zirveleri de kapsayacak yeni bir rota işaretledim; Altı Zirve Projesi böyle doğdu. Hem de Göran'ın Nepal'de sponsor olduğu bir okul şimdi sahipsiz kalmıştı. Around-n-Over adında bir vakıf kurup kolları sıvadık.

İlk etapta kendi gücümle Seattle'dan Kuzey Amerika'nın en yüksek noktası olan 6,195 metre rakımındaki Denali zirvesine ulaşacaktım. Beyazların 1901 yılında öldürülen başkanı William McKinley için adını değiştirdikleri güzel Denali ismi, Athabasca yerlilerinin dilinde "yüksek, ulu, büyük olan" anlamına geliyor.

Zirve için sezon Mayıs ayı olacaktı. Eğer kendi gücümle bu zirveye ulaşacaksam, bisikletle bu yolu ne kadar sürede kat edeceğimi tahmin edip, arkadaşlarımla Nisan

Issızlığın ortasında bir bisikletli

sonunda buluşmak üzere yola çıkmam gerekiyordu. Sponsorları bulmak ya da ikna etmek için pek vaktim yoktu. Bisikletimi REI'dan, heybelerimi ÖrtliebUSA'den ve römorku B.O.B Trailer'dan yardım olarak aldıktan sonra kendi kredi kartlarımı cebime koyup 1 Şubat'ta yola çıktım.

Kuzeye çıktıkça yollar karlandı, hava rüzgarsız -36 dereceye kadar indi, dozerlerden ürker oldum. Aynı dozer şoförleri açıkta gecelemeyleymiş diye beni barakalarına davet ediyordu. Tekerlerimdeki çivili lastikler buz ve pekişmiş karda iyiydi ama taze kar inince işler sarpa sarıyordu. Taze karda hem yüklü bisikleti ayakta tutmak mümkün değildi, hem de geçen bir TIR taze karı uçurduğunda arkasından gelen araçlar beni göremeyebilirdi. Taze kar demek bekleyip dinlenmek için bahane demektir. Bu süre içinde dozer gelir karı atar, geçen TIR'lar kalan karı ezer, ben de rahat rahat devam ederdim. Aynı fırsatla dinleniyor, kaldığım yerlerdeki insanlarla tanışıp, yeni arkadaşlar edinip hikayemi anlatmam mümkün oluyordu. O yüzden bu beklemeler beni hiç sıkmadı ve sonunda 11 Nisan'da Alaska'da Anchorage şehrine vardım. 1 Mayıs'ta

arkadaşlarımla buluşup bisikletten hediye geçiş yaptığımda katettiğim mesafe 4,293 km. idi.

Artık bisiklet yerine hedik kullanacak, heybe yerine sırt çantası taşıyacak ve römork yerine de yüklü bir kızak çekecektim. Denali için gerekli tüm malzemem kendi gücümle oralara kadar varmıştı ve yine aynen zirveye varacaktı.

Dağa güneyden yaklaştık. 2003 sıcak ve yağışsız bir sene olduğu için yerde fazla kar yoktu. Ana kampla aramızda kuş uçuşu 76 km civarı mesafe ve birden fazla yüksek geçiş vardı. O sıralarda çığ tehlikesinin yüksek olması nedeni ile geçitleri kullanmayıp vadi içlerindeki çalılara girmeden, sırt hatlarından zikzaklar çizerek Kahiltna Buzulu'nun güney ucuna ulaştık.

Buzul üzerinden devam edip ana kampa varmamız 14 gün alacaktı ve 108 kilometre yayan katettiğimiz o etapta kızaklardaki bütün yiyeceği tüketecektik. Hesapta ana kampa on günde varırız diye düşünüyorduk. Ben ana kampın ötesinde kendi çıkışım için gereken fazladan yiyeceği yanımda taşıyordum, üç kişi bunu bile tüketecektik. Oysa o sezon yazılmış bin kusunur dağcı aynı mesafeyi uçakla katedip ana kampa varmamızın başlanacağını düşünüyorduk. Buzulda hava şartları elverişli değildi. Önceleri sürekli olarak inen yağmur, dağa yaklaştıkça ıslak kara dönmüştü. Buzul çatlakları karla örtülmüştü. Güneydeki denizden gelen nem buzula sis olarak yerleşiyor, yer gök beyaza bürünüp ilerlememizi yavaşlatıyordu. Sis gölgeleri yok ettiğinden kenarına kadar gelmeden buzul çatlaklarını fark edemiyor, oradan da derinliğini tartamıyorduk. Sonradan bir avuç kar alıp karşıya atınca karda oluşan lekeden mesafeyi tartabileceğimi keşfedecektim. Neredeyse el yordamıyla o 14 günün kalan çoğunda bu şekilde ilerlemek epey sinir bozucu olacaktı.

Mayıs ortasında ana kampa iki ekip arkadaşımızla buluştuk, onların uçakla getirdiği malzeme ve erzakları da yüklenip zirveye doğru yol alan o kalabalığa katıldık. Aslında biz daha tenha olan kuzey cephesinden dağa çıkmak istemiştik, ancak bu sezon kuru geçtiğinden yerde kar olmayınca, ekip köpekli kızakla dağa yakın bir noktaya bırakılması gereken erzakını yollayamamış, rota değiştirip uçakla ekip erzakını indirebileceğimiz ana kampa tercih etmek zorunda kalmıştık.

4,250 kampında 4 gün süren bir fırtına sonrasında güneşli bir sabahı görünce zirveye doğru yola çıktık. Denali'nin Batı Sırtı üzerinde ilerlerken hem kuzeydeki bulutlara yukardan bakıyor, hem de iki hafta boyunca bizi oyalayan Kahiltna buzunun güneye doğru bir nehir gibi kilometrelerce akan dev cüsesini kuşbakışı görüyorduk. Foraker zirvesi arkamızda, batıda kalıyor, o yönden gelen alçak basınç cephesini tepesinde kümelenen bulutlarla haber veriyordu. Yola çıktıktan sekiz saat sonra 5200 metrede son kampımızı kurduk. Çadırları kurup çevresine kar kalıplarından duvar örerken, etrafımızda deniz yüzeyinin yarısı kadar oksijen bulunması nedeniyle tansiyonumuz düşüyor, başımız dönüyordu. Ertesi sabah 29 Mayıs günü yine açık hava olması bizi zirveye ulaşmak üzere teşvik etti, zira dağın iki yanında alçak basınç sistemleri oluşmuştu ve her an zirveyi kapayabilecek şekilde bizi tehdit ediyordu. Başım ağrıyordu, iyi uyuyamamıştım ve burnum tıkalı idi. "Belki sinüştür, yüksek irtifa beni etkiliyor anlaşılabilir, 4,250'de epey oyalandıksa da yine dikkatli olalım," deyip iki arkadaşımınla beraber yola koyuldum. Yürüdükçe açıldığım 12 saatlik bir çaba ile zirveye ulaşım kampa döndük. Diğer iki arkadaşımın ertesi gün denediler, fakat rüzgarın artması nedeni ile ellerini koruyamayınca geri dönmek zorunda kaldılar. Bir koşu aşağıya indik...

Soğuk bir günün sonunda, Liard River, British Columbia

1 Haziran günü ana kampa Talkeetna'ya uçtuk. Nişanlım Nancy 8 Haziran'da varacaktı. Aynı ayın 15'inde de Homer balıkçı kasabasında bir yerli ayini ile evlenecektik. Nancy ile ben ayrı dinlerden olduğumuz için "ne kilise olsun ne de başka bir yer, yeni bir kültüre aşina olmalıyız," düşüncesindeydik. Ana kampa yürüyerek çıkmaya hiç vaktim yoktu, kendi nikahıma gecikmezdim!

Anchorage'da bizi evlendirecek olan oranın yerlilerinden Haida-Tsimshian asıllı Alice adında bir bayan ve Inupiat asıllı Poxits ile buluştuk. Beraber Homer'dan çevresindeki karlı dağlardan buzulların kıyılarına aktığı Ketchimak Körfezini geçip, karşı tarafta teknedan başka ulaşım imkanı olmayan bir kıyıda iki ağacın gölgesinde yerli geleneklerine göre evlendik. Törenden önce Nancy ve ben beraberce kuzey, güney, doğu, batı, gök ve topraktan ibaret altı yönün her biri için yüzer tane dua çubuğu bağlamak üzere yerli şahitlerimizden talimat almıştık. Her yön için ayrı renkte dört santimetrekarelik bez parçacıkları içine bir tutam tütünü içimizden gelen bir dua ve dilek ile koyduktan sonra, bize gösterilen biçimde bu bezleri katlayıp kamıştan çubuklara bağladık. Bu zor bir işti. Biz her duayı not edip her bir çubuğa kendi duasını sarmak istiyorduk, ancak 300 kusunur dilekten ve duadan sonra gerçekten bir durup düşünmemiz gerekmişti. Nancy ile beraber göz göze bakıp beraber daha ne dileyebiliriz deyip dünya barışından akrabalarımıza sağlığa kadar her şeyi diledik. Elbet geleneklerin bir sebebi vardı, yeni evlenecek bir çiftin baş başa vakit geçirip böylesi bir çabayı beraberce bitirebilmeleri iyiye alametti. Poxits'in dediği gibi "büyükbabamın bir planı vardı." Tören aynı çubukların etrafımızda oluşturduğu çemberin içinde yapıldı ve tören sonrasında yerli inançlarına göre çubukları yakarak dumanla birlikte dualarımızın evrene salınmasını sağladık.

Törenden sonra Nancy Seattle'a döndü, bense yine bisiklete atlayıp güneye doğru yola koyuldum. Dönüşte

Nancy ve Erden

en büyük sorunun kışa nazaran kalabalıklaşan yollardaki trafik ve insafsız sivrisinek sürüleri idi. Trafik daha çok RV (recreational vehicle) denilen şu tekerlekli, direksiyonlu evlerdi. Şerit değiştirmeden bana o kadar yakından geçiyorlardı ki, her seferinde bu son olacak tedirginliği içindeydim. Sivrisinekler bilhassa gölgelerin uzadığı akşamüstü ortaya çıkıp beni çadırıma hapsediyordu. Bir yokuşa gelip yavaşlarsam hemen beni bulup beşer onar yüzüme ellerime konup beni çıldırtıyorlardı. Yokuşun tepesinden aşağı kaçarcasına hızlanıp nametleri arkamda bırakmak büyük bir ferahlıktı.

British Columbia'ya geçince sorun at sinekleri olmaya başladı. Neyse ki bunlar ısırınca iyi acıtıyor, hemen farkına varıyordum. Eh, sivrilere nazaran biraz da yavaş olduklarından hıncımı bir tokatla almam kolay oluyordu. Kamp yerinde kendi kendini tokatlayan birini artık siz hayal edin!!!

Dönüşte yüküme aylara karşı bir de pompalı tüfek eklemiştik. Alaska, Yukon ve British Columbia eyaletlerinde aylar çok boldu. Bunlar kış uykusundan aç uyanıp tekrar kış uykusuna yatmadan önce gerekli beslenme için her yolu deneyen fırsatçı hayvanlardı. Genelde insanlara yaklaşmaz, insanları besin kaynağı olarak görmedikten sonra bir problem olmazdı. O yüzden çadır civarında yiyecek bulundurmamaya, giysilerime yiyecek kokusu sindirmemeye dikkat ediyordum. Tüfek çadıra benimle giriyor, çadırdan uzaklaşınca, neme lazım, tuvalet kağıdının yanında hazır bekliyordu. Aylarla sorun çıkmadan yol üzerinde birkaç kere karşılaştım. Bir seferinde sırf dereden ağızyla somon avlayan ayları seyredilemek için 200 km yolumu değiştirdim, ama değdi...

Seattle'a dönmeden önce Vantage'a uğrayıp Göran'ı kaybettiğimiz rotayı Nancy ve arkadaşlarımla beraber çıktım. Bu Altı Zirve Projesinin ilk safhasını kendimce bir derledi ve Seattle'a doğru yeni bir şevkle devam ettim. Üç gün sonra 24 Ağustos'ta toplam 8,875 km yol katetmiş olarak, annem, babam ve Göran'ın babası Gerard ile hep beraber Seattle'da kendi evimde yemekte buluştuk. Yolculuğumu bundan daha güzel bitiremezdim.

Uzun bir çabayı başarı ile noktalamış, yeni arkadaşlar edindim ve bir derviş misali erdem kazandım.

Belirsiz de olsa geleceğe huzurla bakıyor, hayatımın akışını değiştiriyorum. Bir zamanlar beni paniğe sürükleyebilecek olan bu belirsizlik beni artık ezmiyor.

Önümdeki bir sene boyunca okyanuslar için hazırlık dönemi var ve Ocak 2005'de tekrar yola koyulacağım. Bir sonraki hedefim Güney Amerika'daki 6,962 metrelik Aconcagua zirvesine biraz bisiklet, biraz kürek derken 2006 Ocak ayında çıkmak. Ardından kürekle Pasifik Okyanusunu geçmek var... Karstenz, Everest, Klimanjaro çıkışlarını takiben, 2007 civarında Türkiye kıyılarında benim tekne karaya oturduğunda onu sahile çekebilmek için yardımınıza ihtiyacım olacak. Şimdiye kadarki detayları ve nerelerde olduğumu hep Around-n-Over internet sitemizden izleyebilirsiniz. Şimdilik İngilizce olan bu siteyi Türkçe olarak da yakın gelecekte sunma azmindeyim.

- Around-n-Over vakfının amaçları

Gençlere coğrafya, matematik, tabiat bilgisi, beden eğitimi ve sosyal bilgiler dahil olmak üzere insan gücü ile gerçekleştirilen araştırma ve maceralardan esinlenerek hazırlanmış eğitim faaliyetleriyle ilham vermek, onları bilgilendirmek, Gençlerin daha iyi birer yurttaş olabilmeleri için fedakarlık, özveri ve azim değerlerini işlemek, Kendine yeter hale gelmeye çalışan muhtaç toplumlara temel eğitim amaçlı kaynak, uzmanlık ve tesis sağlamak.

- Bize yardım için:

Başkalarına da burada okuduklarınızı anlatabilirsiniz. Böylece genç ya da yetişkin ayırt etmeksizin daha geniş bir gruba ulaşabiliriz. Amaçlarımıza ortak olarak, sponsorluk ya da kaynak sağlayarak katkıda bulunabilirsiniz. Beraber çalışmanın yollarını arayabiliriz. Around-n-Over'in eğitim ve diğer mücadelesine madden, para veya bilgi sağlayarak yardım edebilirsiniz. Around-n-Over sizin şirketiniz içinde ve halka yönelik olarak düzenlediğiniz promosyon, pazarlama ve eğitim çalışmalarında yer alabilir.

Erden Eruç Vakfı Başkanı <http://www.around-n-over.org>

*: Kazanın detaylı raporunu Takoz'un 16. sayısında bulabilirsiniz

29 Mayıs 2003, Eddie Espinosa, Cory Groom ve Erden Eruç zirvede

